

тъмницата. А често взимаше въ ржце и турскитѣ закони и ги изучаваше.

Най-после, следъ като изпродаде цѣлия си имотъ за подкупи на турски голѣмци и чиновници, бащата успѣ да освободи себе си и сина си. Съсипанъ материално и състаренъ въ тъмницата, бащата замина за Котелъ. Раковски остана въ Цариградъ.

Съ стиснати юмруци той закрачи гордо изъ града. И стана адвокатъ. Провѣрвѣ му. Забогатѣ. Хвърли се въ търговия. Закупи десѣтъци, Узунджовския панаиръ. Поиска да разработи и желѣзни мини въ Самоковско. Построи и спиртна фабрика.

Но и въ тоя вихъръ на живота Раковски не забрави борбата срещу потисниците на народа си. Подпомагаше своитѣ приятели българи срещу грѣцката патриаршия и владици.

Въ това време се отвори и Кримската война между Русия и Турция. Рускитѣ войски дойдоха на Дунава. Планътъ имъ бѣше да преминатъ въ България при Видинъ и да повдигнатъ българското население на въстание.

Раковски реши да помогне на руситѣ. Той бѣше назначенъ чиновникъ при главната турска квартира въ Шуменъ. Отъ тамъ бѣше изпратенъ въ Видинъ. Водѣше съ себе си нѣколкомина вѣрни хора. Събираше сведения за турската войска и ги изпращаше на руситѣ.

Но турцитѣ научиха това. Арестуваха Раковски и го изпратиха въ Шуменъ, кждето Омеръ паша искаше да го застреля като руски шпионинъ. Но понеже Раковски бѣше назначенъ отъ султана, трѣбваше да го изпратятъ въ Цариградъ, тамъ да го съдятъ.

Окованъ въ желѣзни вериги, съ силна стража, той едвамъ се крепѣше на коня. На следния день той трѣбваше да мине така презъ родния си градецъ Котелъ. А това щѣше да бжде голѣмо тържество за неговитѣ врагове—котленскитѣ чорбаджии. Раковски бѣше готовъ да скочи отъ коня въ нѣкоя планинска пропастъ, само да не понесе тоя срамъ.

Унесенъ въ своитѣ черни мисли, Раковски и не забеляза кога ги настигнаха нѣколко конници изъ пѣтя. Бѣха търговци, които се прибираха изъ Добруджа.

— Добра стига, — поздрави единъ отъ тѣхъ учтиво началника на сгражата, — можемъ ли да вървимъ заедно? Страхъ ни е да не закѣснѣемъ изъ тия мѣста самички.

Запrietо хвърли подозрителенъ погледъ върху потъналитѣ въ пѣна коне и отвърна сърдито:

— Нѣма да ви върнемъ назадъ, я! Пѣтятъ е свободенъ за всички. Ама добре сте препускали.

Непознатиятъ се усмихна:

— Страхътъ ни гонѣше. Казаха ни, че имало наблизю село, а толкова време вървимъ безъ да срещнемъ дори и човѣкъ.

— Вече сме предъ селото, — каза запrietо и посочи кжщитѣ въ здрача.

Влѣзоха въ селото. Отидоха на хана. Ханджията отстѣпи и дветѣ стаи за пѣтниците. Раковски седѣше самичекъ и мраченъ.